

ČESKÁ VIZE

= deset nejdůležitějších hodnot, na kterých by měla stát budoucnost naší společnosti

KRÁTKÁ (cca 40 řádků, 1 strana A4) ESEJ (sloupek, črta, úvaha, reflexe, komentář, dialog, výzva, poselství, zpráva, dopis, návod, kuchařka, seznam, grafika...) formulovaná pro závěrečný díl ročního cyklu diskusí KABINET HAVEL – Úsvit v Čechách, který se uskuteční 19. listopadu 2009 v Brně.
www.usvitvcechach.cz

RUDOLF ŠVARÍČEK - ČESKÁ VIZE

zveřejněno v Kavárně iDNES.cz ve čtvrtek 29. října 2009

Díky častému putování světem „zakopávám“ o moře v odlišných koutech planety. Se „zmenšováním světa“ se zdá, že české moře je dnes vlastně všude. Všude jsem doma, přivážím si moře zážitků... Třebaže jsem silný patriot, díky cestování vedu kosmopolitní život.

Každý z nás trpí nějakou „úchylnou“, mojí největší vášní a patrně už doživotní láskou je cestování. Poslední dobou mě nejvíce pohlcuje magický Himálaj. Hledám zde a snad i nacházím zajímavé životní hodnoty. Na treku v horách se přepracované hlavy v čistém vzduchu a opojení hor pročistí, vše se zdá jednodušší, domácím starostem trochu násilně utečeme. Gigantické problémy naší Evropy se smrsknou v odváte drobnosti zapomnění.

Co je pro Himálaj chvíle? Hodina, tři, celý večer? U nás v Čechách máme jiná měřítka času. Ten náš teče zrychleným korytem. Přivážíme si na výpravy do Nepálu hodně věcí, k expedici na Everest dokonce 30 expedičních sudů. Máme všeho dost. Jediné, čeho se nám nedostává, je čas. Ten chybí naší uspěchané době nejvíc. Chudý Nepál postrádá třept neonů, vznáší se však ve volně plynoucím elementu, času má nadbytek. Oplývá nejvzácnější ceninou, ke které my jen toužebně vzhlížíme. Z kolotoče naší přepychové jízdy nejsme schopni vyskočit. Pachtíme se za nejnovějšími modely čehokoliv, poslední výkřiky techniky zní omamně, ušní bubínky zbožňují tam tamy reklam. Po nedostupném čase však prahneme marně, v uspěchané Evropě jej nejsme schopni dohonit. **Deviza času** je obrovský dar, kterým je Nepál zavalen. Klidný život hor nevládní spoustu vymožeností. Nezná však ani civilizační choroby, stres a infarkt! V Nepálu se máme stále co učit...

Velké bohatství národa je **vzdělání**. Už to nevnímám jako prázdnou frázi. Viditelným příkořím je osud Tibetu, kde se čínský gigant převalil přes tibetské duchovno, povraždil tisíce nevinných lidí a cíleně vybíjel inteligenci. Šest tisíc klášterů bylo zničeno, mniši umírali ve velkém. Vyvražděná vzdělanost zemi dnes obrovsky chybí, nedá se dohonit...

Další klíčové vlastnictví je pocit **svobody**. Svoboda je zásadní životní hodnota. Jedni ji mají, druzí po ní touží... Někde nám ji závidí, jiným závidíme my. Máme opravdu svobodu...?

Tričko FREE TIBET nosím od své první návštěvy Tibetu v roce 1992. Zatím nepomohlo...

Na cestách se často zastydím za náš blahobytem přetékající svět, do kterého po návratu zase spadneme. Civilizace nekompromisně odsouvá svůj narůstající a věčně nesplacený dluh. Tátové nedostatku času si kupují **dětský úsměv** pomocnými šidítky drahých hraček. Pokojíčky zavalené autodráhami, posledními panenkami Barbie, Play Station... marně dohání zameškané.

Opravdové **poznávání „na dřevě“** může mít i hořký přídomek, dokáže zabolet. Nečekaně se bráníme nové pravdě, kterou jsme tolik hledali. Zaskočení si ji nechceme připustit. „Statečně“ děláme, že ji nevidíme. Neznalost je milosrdná. Někdy je lepší nevědět. Možná i nerozumět... Dnes se vyznáme víc na Měsíci než na své planetě. My si lámeme hlavy nejistou budoucností. V horách Himálaje však mnohdy ještě nezačala přítomnost.